

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kf.IV.37.987/2019/6. szám

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke
Dr. Varga Eszter előadó bíró
Dr. Dobó Viola bíró

A felperes: ... Zrt.
(....)

A felperes jogi képviselője: Simon Ügyvédi Iroda; eljáró ügyvéd:
dr. Simon Attila
(fél címe 3)

Az alperes: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság
(1015 Budapest, Ostrom u. 23-25.)

Az alperes jogi képviselője: Dr. Nagy Attila kamarai jogtanácsos

A per tárgya: hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat
bírószági felülvizsgálata

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

**A fellebbezéssel támadott határozatot hozó bíróság neve,
határozatának kelte és száma:** Fővárosi Törvényszék 2019. március
27. napján kelt 104.K.700.708/2018/17. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 104.K.700.708/2018/17. számú
ítéletét helyben hagyja.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési
illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hírközlési szolgáltató (jogutódja: a ... Zrt.; a
továbbiakban együtt: felperes) a helyhez kötött előfizetők száma

alapján, 2016. december 31-én a ...-es számú körzetben 33,11%-os, míg a ...-as számú körzetben 37,4%-os részesedéssel rendelkezett.

- [2] Az elsőfokú bíróság által rögzített, és a felek által nem vitatott tényállás szerint, az alperes a hirdetőtábláján kifüggesztette és az internetes honlapján közzétette a nyilvános telefonállomás működtetése (a továbbiakban: szolgáltatáselem) nyújtásának önkéntes vállalására vonatkozó ajánlati felhívását, annak benyújtási határidejét 2018. március 19. napjában jelölte meg. Ajánlat hiányában a szolgáltatáselemre vonatkozóan az alperes 2018. március napján hivatalból megindította a kijelölési eljárást az egyetemes elektronikus hírközlési szolgáltatás nyújtásával kapcsolatos részletes szabályokról szóló 6/2015. (X. 26.) NMHH rendelet (a továbbiakban: Er.) 9. §-a szerinti valamennyi szolgáltatóval szemben. Az alperes az SK/8408-2/2018. számú határozatával a szolgáltatáselem vonatkozásában egyetemes elektronikus hírközlési szolgáltatóként az elektronikus hírközlő hálózatok azonosítóinak nemzeti felosztási tervéről szóló 3/2011. (IX. 26.) NMHH rendelet első számú mellékletének 2.1.3. pontja alapján meghatározott ...-es, ...-es, ...-as körzetszámú földrajzi számozási területeken a felperest, mint a 3. számú egyetemes szolgáltatási terület tekintetében azonosított legnagyobb piaci részesedéssel rendelkező szolgáltatót jelölte ki. A szolgáltatáselem nyújtása megkezdésének időpontjaként 2019. január 1. napját határozta meg. Határozatában az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény (a továbbiakban: Eht.) 10. § (1) bekezdés 5. pontjára, a 10. § (2) bekezdésére, a 119. § (1) és (2) bekezdésére, a 117. § a)-d) pontjaira, valamint az Er. 9. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az Er. 9. § (3) bekezdésének alkalmazására nem került sor. Az Er. 9. § (1) bekezdése kapcsán utalt a PC/31859-46/2015. számú, az 1. számú piac tekintetében meghozott határozatában foglaltakra, melyben megállapította, hogy az ott azonosított piacok ex-ante szabályozási szempontból nem érintett piacok. Az Er. 9. § (2) bekezdésére alapítottnan azt vizsgálta, hogy az adott számozási területen ki a legnagyobb piaci részesedéssel rendelkező szolgáltató, ennek érdekében külön közigazgatási hatósági eljárásokban adatszolgáltatást rendelt el. A beszerzett adatok összesítését és elemzését követően megállapította, hogy a telefonszolgáltatást nyújtó szolgáltatók előfizetői hozzáféréseinek száma alapján mely szolgáltatók, milyen piaci részesedéssel rendelkeznek a tárgyi körzetekben. Ennek alapján (a határozat mellékletét képező függelékben szereplő részletes szám adatok szerint) a ...-es és ...-as számú körzetekben a felperes rendelkezett a legnagyobb piaci részesedéssel, ezért az Er. 9. § (2) bekezdése alapján az egyetemes szolgáltatót a szolgáltatáselem nyújtására kijelölte.

A felperes keresete és az alperes védírata

[3] Az alperes határozatával szemben a felperes keresettel élt, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a ...-es és ...-as körzetszámú földrajzi számozási területek vonatkozásában az egyetemes elektronikus hírközlési szolgáltatóként történő kijelölésének mellőzését, másodlagosan a határozat hivatkozott részének megsemmisítését, és e vonatkozásban az alperes új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az Eht. 119. § (2) bekezdése nem pusztán a piaci méretre egyszerűsített módon határozza meg az egyetemes szolgáltató kijelölésére vonatkozó eljárás elveit, hanem törvényi feltételül szabja, hogy mindez nem vezethet a verseny torzításához, valamint előírja, hogy az adott szolgáltatáselemet leghatékonyabban nyújtani képes szolgáltató kerüljön kijelölésre. Az alperes az Er. 9. § (2) bekezdése szerinti metodikára alapította az eljárását, amely nem vezethet a magasabb szintű jogszabály által felállított szempontrendszer megsértésére. Az Eht. 119. § (2) bekezdésébe ütköző módon az alperes kizárólag az előfizetők száma szerint elfoglalt rangsor alapján döntött. Sérelmezte, hogy az alperesi határozat ugyan hivatkozik az Eht. 119. § (2) bekezdésére, de a határozat indokolásában nem ad számot arról, hogy az itt rögzített jogszabályi elveket az eljárása során miként juttatta érvényre. Ezáltal nem felel meg a döntés Eht. 119. § (2) bekezdése szerinti szempontoknak és sérti az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdését is. Előadta, hogy a vitatott két körzetben a szolgáltatók részesedése között nincs jelentős különbség; nem vette figyelembe az alperes, hogy a kötelezettségek áttelepítése mennyiben fogja befolyásolni a versenyt; azt, hogy az első két helyre rangsorolt szolgáltató közül melyik képes hatékonyabban nyújtani az egyetemes szolgáltatást. Jogszerűtlenül hagyta továbbá figyelmen kívül a ...-es és ...-as számú körzetekben szolgáltatóként jelen levő ... Zrt. felett közvetlen egyedüli irányításszerzéssel kapcsolatos versenyfelügyeleti eljárás eredményét.

[4] Az alperes a védiratában a határozatban foglalt indokok alapján a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével az alperes SK/8408-2/2018. számú határozatát a rendelkező rész 3. pontjának ...-es és ...-as körzetszámú földrajzi számozási területre vonatkozó rendelkezése tekintetében - a közlésre visszamenőleges hatállyal - megsemmisítette és e körben az alperest új eljárásra kötelezte.

[6] Megállapította, hogy az Eht. 119. §-a „Az egyetemes szolgáltatók, az egyetemes szolgáltató kijelölése” címet viseli. E paragrafushely

határozza meg azokat a törvényi szempontokat, amelyeknek a kijelölési eljárásban érvényesülniük kell, és amelyeket a kijelölőnek biztosítani kell. A törvény olyan, a kijelölési eljárásra irányadó elveket fogalmaz meg, amelyet az Er. rendelkezései szerinti eljárásban kötelezően figyelembe kell venni. Következik ez abból is, hogy az Er. szerinti hatósági kijelölési eljárásra maga az Eht. ad törvényi felhatalmazást.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéleti álláspontja szerint a jelen jogvita nem abban fogalmazódik meg, hogy az Eht.-t vagy az Er.-t kell alkalmazni, hanem abban, hogy e két jogszabályt együttesen kell-e alkalmazni a kijelölési hatósági eljárás során. Megállapítása szerint a kijelölési eljárás akkor jogszerű, ha az Eht. 119. § (2) bekezdésében foglalt szempontok érvényre jutnak az Er. 9. §-a szerinti kijelölési eljárásban, azaz hogy a verseny legkevesbé torzuljon a döntéssel és az egyetemes szolgáltatáselemet az azt leghatékonyabban nyújtani képes szolgáltató nyújtsa. Ezt az értelmezést erősíti az Eht. 119. § (2) bekezdését megállapító 2009. évi CLI. törvény 18. § (3) bekezdéséhez fűzött indokolás is, amely alapján az Eht. 119. § (2) bekezdésének törvénybe foglalásával a jogalkotó az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló az Európai Parlament és a Tanács 2002. március 7-i 2002/22/EK irányelvének (a továbbiakban: Egyetemes szolgáltatási irányelv) való megfelelésnek tett eleget. Az Egyetemes szolgáltatási irányelv 8. cikk (2) bekezdése értelmében az egyetemes szolgáltató kijelölése során a kijelölőnek a hatékony, tárgyilagos, átlátható és megkülönböztetéstől mentes kijelölési mechanizmus alkalmazásával kell eljárnia, amelynek révén egyetlen vállalkozás sincs eleve kizárva a kijelölésből. Az ilyen kijelölési módszerek biztosítják, hogy az egyetemes szolgáltatást költséghatékony módon nyújtsák. Ezen garanciális követelmények fogalmazódnak meg lényegében az Eht. 119. § (2) bekezdésében. Ezeket a garanciális szempontokat a kijelölés során tehát az Egyetemes szolgáltatási irányelv és Eht. 119. § (2) bekezdése alapján figyelembe kell venni.

[8] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a támadott határozatának indokolásában pusztán idézte az Eht. 119. § (2) bekezdését, ugyanakkor a kijelölést kizárólag az Er. 9. § (2) bekezdésére alapítottan végezte el. A határozatában nincs indokolás arra nézve, hogy az Eht. 119. § (2) bekezdése szerinti szempontok érvényre jutását miként biztosította. Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó anyagi jogszabály körében találta az alperesi határozatot jogsértőnek, azonban ez csak a megismételt eljárásban jelenthet további indokolásbeli kötelezettséget az alperes számára, így a felperes az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint az Ákr. 81. § (1) bekezdésére sikerrel nem hivatkozhatott.

[9] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásra előírta, hogy az alperesnek az egyetemes szolgáltató kijelölése során az Er. 9. §-a mellett az Eht. 119. § (2) bekezdését is figyelembe véve kell eljárnia és ehhez képest kell a határozatát indokolnia.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az ügyben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés b) pontját és az Eht. 119. § (2) bekezdését.

[11] Arra hivatkozott, hogy az egyetemes szolgáltató kijelölésére vonatkozó eljárásrend vonatkozásában az Eht. az európai uniós keretszabályozás általános, elvi jelentőségű szabályait ülteti át a magyar jogba. Sem az Egyetemes szolgáltatói irányelv, sem az Eht. nem rögzíti az egyetemes szolgáltatóval és a kijelölési eljárással összefüggő részletes anyagi és eljárásjogi szabályokat, e szabályok rendeleti szintű megalkotására a törvény az NMHH elnökét hatalmazza fel. Az egyetemes szolgáltató kijelölése körében elsődlegesen alkalmazandó szempontokat, részletes szabályokat az Er. 9. §-a rögzíti. Ehhez képest az Eht. 119. (2) bekezdése a kijelölésre vonatkozó elveket tartalmaz. Álláspontja szerint az Eht. 119. § (2) bekezdésében írt szempontokat, elveket nem a hatósági jogalkalmazói eljárásban szükséges mérlegelni, hanem ezen követelményeket az Er. és az ajánlati felhívás tételes rendelkezései érvényesítik. Az Eht. általánosságban, szabályozási célként fogalmazza meg, hogy a kijelölési eljárásnak biztosítania kell, hogy az adott szolgáltatóselemet a leghatékonyabb szolgáltató nyújtsa, illetve hogy az eljárás átlátható, objektív szempontok alapján álló és megkülönböztetés-mentes legyen. Az Er. ezen alapelveket figyelembe vevő, koherens kijelölési mechanizmust állít fel, amelyet az eljárása során figyelembe vett. Az Er. 9. §-ának alkalmazása egyértelműen kizárja a további vizsgálat és a mérlegelés lehetőségét, mert az kógens módon határozza meg, hogy melyik szolgáltatót kell kijelölni egyetemes szolgáltatóként. Az Er. 9. §-a szerinti tényállási esetekben a szabályozás jogilag teljesen kötött, attól eltérni nem lehetséges, vagyis az ott írt szempontrendszer meghatározza, hogy mely szolgáltató minősül a leghatékonyabb szolgáltatónak, mely szolgáltatót kell kijelölni egyetemes szolgáltatóként. Mérlegelésre azért sincs lehetőség, mert az Er.-ben rögzített szempontok objektív ténykérdések. Az Eht.-ban meghatározott szempontok mérlegelésére kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha az Er. 9. §-ának alkalmazása nem vezet eredményre (pl. ha két szolgáltatónak ugyanannyi előfizetője és ugyanakkora árbevétele van).

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy az Eht. 119. § (2) bekezdésének szempontrendszeré nem azonosítható az adott körzetben aktuálisan rendelkezésre álló előfizetői létszám rangsorának felállításával és a kizárólag arra alapított döntéssel. Jogi álláspontja szerint négy törvényi feltételnek kell együttesen teljesülnie ahhoz, hogy a döntés törvényessége megállapítható legyen, melyek a következők: a teljes országos egyetemes szolgáltatási lefedettség megvalósítása; a verseny legkisebb mértékű torzítása; a szolgáltatási hatékonyság szem előtt tartása; a kijelölési eljárás transzparenciája, objektivitása és diszkrimináció mentessége. A keresetlevelében részletes bemutatta, hogy a perrel érintett két körzetben az első és második helyen rangsorolt szolgáltatók előfizetői létszámbeli különbsége igen alacsony, a ...-es körzetben gyakorlatilag elhanyagolható, ezért különös jelentősége lehet a piacra gyakorolt hatás szempontjából, ha a szolgáltatókat terhelő kötelezettségek alapvetően átrendeződnek. A támadott határozat hiányossága, hogy ezen körülményeket, a döntésnek a piacra várhatóan gyakorolt hatását nem tette vizsgálat tárgyává, nem értékelte, így nem biztosította, hogy a döntés következtében a verseny valóban a legkevésbé torzuljon. Szintén nem tette az alperes a vizsgálata tárgyává a szolgáltatási hatékonyság érvényesítését. Sem az nem ismerhető meg a határozatból, hogy ezen kritérium vizsgálatát a Hatóság miként végezte el, és annak alapján miért jutott arra a meggyőződésre, hogy pl. a ...-es körzetben mindössze tizennégy előfizetővel nagyobb ügyfél-állományú felperes miért tud hatékonyabban szolgáltatni, mint az ... Zrt., amely matematikailag ugyan kisebb előfizetői létszámmal rendelkezik, de a körzetben hagyományosan jelen van és addig egyetemes szolgáltatóként működött. Hivatkozott e körben az Egyetemes szolgáltatási irányelv preambuluma (14) bekezdésére. Hangsúlyozta, hogy az Eht.-ba átültetett szempontok érvényre jutásának nem csak szolgáltatási szempontú, hanem fogyasztóvédelmi jelentősége is van.

[13] Utalt arra, hogy az Er. alkalmazott szakasza nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezéseket, hogy a piac torzításának elkerülése és a hatékonyság szem előtt tartása érdekében az előfizetői rangsoron kívül milyen más szempontok kerülnek értékelésre. Azáltal ugyanis, hogy ezen jogszabályhely kizárólag az előfizetői rangsort, vagy az árbevételei adatokat veszi figyelembe, szükségképpen mellőzi az Eht. 119. § (2) bekezdése szerinti szempontok értékelését. Ennél fogva az alperes nem érvelhet megalapozottan azzal, hogy az Er. megalkotása önmagában biztosítja a törvény szerinti szempontok érvényre juttatását. Hangsúlyozta, hogy a több tíz- és százezer előfizetővel rendelkező szolgáltatók között nem az jelent valódi rangsort, hogy valamelyiküknek egy adott pillanatot kiválasztva, éppen tizennégyel több előfizetője van. Ilyen számadatbeli

különbség akár hibahatáron belülnek is tekinthető, gazdaságilag pedig gyakorlatilag figyelmen kívül hagyható.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[15] A Kp. 108. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú bíróság az ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül.

[16] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan tárta fel a jogvita elbírálásához szükséges tényállást, és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete megalapozott. A Kúria rögzíti, hogy azonos felek között, más szolgáltatáselem vonatkozásában Kf.IV.37.919/2019/4. számon ítéletet hozott, mely döntésben foglaltakat a jelen eljárásban is irányadónak tekinti az alábbiak szerint.

[17] Az Eht. 119. § (2) bekezdése értelmében, az Elnök az egyetemes szolgáltató kijelölése során biztosítja, hogy az ország teljes területe egyetemes szolgáltatással lefedett legyen, az elektronikus hírközlési piacon folyó verseny a legkevésbé torzuljon, az egyetemes szolgáltatásnak a 117. §-ban meghatározott egyes szolgáltatáselemeit az azt leghatékonyabban nyújtani képes szolgáltató nyújtsa, valamint a kijelölési eljárás átlátható, objektív szempontok alapján álló és megkülönböztetés-mentes legyen. Az Er. 9. § (2) bekezdése szerint, ha az 1. számú piacon az Elnök valamelyik számozási terület tekintetében nem azonosított jelentős piaci erővel rendelkező szolgáltatót, vagy az 1. számú piac érintettsége megszűnt, az adott számozási terület tekintetében a helyhez kötött telefonhálózathoz való hozzáférések vonatkozásában az Eht. 47. §-a szerinti adatszolgáltatási eljárás során szolgáltatott adatok alapján legnagyobb piaci részesedéssel rendelkező szolgáltatót jelöli ki egyetemes szolgáltatóként.

[18] Az Eht. fenti rendelkezése – többek között – azt a követelményt támasztja a kijelölést elvégző szerv számára, hogy a piaci erőviszonyok értékelése (az elektronikus hírközlési piacon folyó verseny torzulásának minimalizálása) és a hatékonysági szempontok érvényre juttatása mellett jelölje ki az adott körzetben egyetemes szolgáltatás nyújtására köteles jogalanyt. A Kúria az elsőfokú bírósággal azonos álláspontra helyezkedett abban a perben eldöntendő kérdésben, hogy a szóban forgó eljárásban az Er. és az Eht. felhívott rendelkezéseit komplex módon, egymással összhangban kell értelmezni és jogi értékelés alá vonni.

[19] A Kúria kiemeli, hogy az Eht. 119. § (2) bekezdésének az alperes maga is jelentőséget tulajdonított, hiszen a határozatában felhívta e rendelkezést, másképpen megfogalmazva a döntését e jogszabályhelyre is alapította, de általa sem vitatottan a döntés hivatkozott paragrafushelynek való megfelelésének indokolásával adós maradt. Az egyetemes szolgáltató kijelölésére vonatkozó eljárásban az Eht. 119. § (2) bekezdése kifejezetten a kijelölő szerv (Elnök) kötelezettségévé teszi, hogy biztosítsa, hogy az elektronikus hírközlési piacon folyó verseny a legkevésbé torzuljon, és az egyetemes szolgáltatás szolgáltatáselemét az azt leghatékonyabban nyújtani képes szolgáltató nyújtsa. Ennek vizsgálata alól az alperest nem mentesíti az Er.-ben rögzített kötött eljárásrend, mert az ugyan meghatározza a kijelölés szempontjait, az annak alapjául szolgáló adatszolgáltatással, de nem ad felmentést annak értékelése alól, hogy a végső soron kijelölt egyetemes szolgáltató összességében mely okoknál (bizonyítékoknál) fogva nyújtja leghatékonyabban a szóban forgó szolgáltatáselemet (fogyasztóvédelmi szempont érvényesülése), és e kijelölés mely okoknál fogva eredményezi a legkevésbé a verseny torzítását.

[20] A fenti szempontok értékelésének szükségessége következik a felperes által is felhívott Egyetemes szolgáltatási irányelv (14) preambulumbekkezdéséből is, mely szerint „(...) A szubszidiaritás elvével összhangban a tagállamok feladata tárgyilagos szempontok alapján meghatározni, hogy mely vállalkozásoknak van egyetemes szolgáltatási kötelezettsége ezen irányelv alkalmazásában, szükség szerint figyelembe véve a vállalkozások képességét és hajlandóságát az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek összességének vagy egy részének vállalására. Fontos, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségeket a leghatékonyabb módon teljesítsék, hogy ezáltal a felhasználók általában a hatékony költséggazdálkodásnak megfelelő árakat fizessék. Hasonlóképpen fontos, hogy az egyetemes szolgáltatások üzemeltetői fenntartsák a hálózat egységét, valamint a szolgáltatás folyamatosságát és minőségét. A nagyobb verseny és választék kialakulása több lehetőséget biztosít arra, hogy jelentős piaci erővel nem rendelkező vállalkozások teljesítsék az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek összességét vagy egy részét. Ezért az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek teljesítésével bizonyos esetekben - többek között versenyeztetési és összehasonlító kiválasztási eljárások keretében - olyan üzemeltetőket is megbízhatnak, amelyek a hozzáférés és szolgáltatás nyújtásának leginkább költséghatékony eszközét mutatják be. (...)”

[21] Nem megalapozott az az alperesi hivatkozás, mely szerint az Eht.-ban rögzített szempontok értékelésére kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha az Er. 9. §-ának alkalmazása nem vezet eredményre (pl. ha két szolgáltatónak ugyanannyi előfizetője és ugyanakkora árbevétele van). A Kúria megítélése szerint ez sem az

Eht., sem az Er. szabályozásából nem következik. Az alperesi hatáskörök gyakorlásának feltételeit meghatározó, az Eht.-ben található szabályok alkalmazását nem zárja ki, és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság részét képező, a közigazgatás törvény alá rendeltségére vonatkozó alkotmányos elv {például: 38/2012. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [72], 14/2018. (IX. 27.) AB határozat, Indokolás [23], 25/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [20]} érvényesülése folytán nem is zárhatja ki, hogy annak végrehajtására megalkotásra került az Er. A lefolytatandó eljárásnak összességében meg kell megfelelnie az Eht.-ban rögzített elveknek, amely megfelelés az erre vonatkozó határozati indokolás nélkül a közigazgatási perben nem ellenőrizhető.

[22] Az alperes a fentiekből következően alaptalanul hívta fel a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontjának sérelmét, mert a közigazgatási eljárás lényeges szabályainak megszegésével, azaz az Eht. 119. § (2) bekezdésében foglalt elveknek való megfelelés vizsgálatának hiányával okozott jogsérelem a perben nem volt orvosolható. Az alkalmazandó anyagi jog helyes meghatározása és az ehhez kapcsolódó indokolás maradéktalan teljesítése teszi lehetővé a fél hatékony jogorvoslathoz való jogának {Vö.: 2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37], 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82], 18/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [10], 12/2019. (IV. 8.) AB határozat, Indokolás [18]} gyakorlását, hiszen a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata jogszerűségi felülvizsgálatot jelent, amely az előzőek hiányában nem végezhető el. Az Eht. 119. § (2) bekezdésében megfogalmazottak érdemi értékelésére kiterjedő közigazgatási határozat (közigazgatási cselekmény) esetén lesz a bíróság abban a helyzetben, hogy a perbe vitt jogokat és kötelezettségeket érdemben elbírálja, a jogvitát véglegesen lezárja.

[23] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az alperes által megjelölt jogszabályhelyekbe nem ütközik, ezért azt a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[24] Az Eht. 119. § (2) bekezdésének előírása - többek között - azt a követelményt támasztja a hatóság számára, hogy a piaci erőviszonyok értékelése és a hatékonysági szempontok érvényre juttatása mellett jelölje ki az adott körzetben egyetemes szolgáltatás nyújtására köteles jogalanyt.

Záró rész

[25] A Kúria a fellebbezést - figyelemmel arra, hogy a felek tárgyalás tartását nem kérték - a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] A felperes akként nyilatkozott, hogy a másodfokú eljárásban perköltségigénye nincs, ezért a Kúria a másodfokú eljárás költségéről való döntéshozatalt a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján mellőzte.

[27] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az alperes - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontján alapuló - teljes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

[28] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2020. május 26.

Dr. Patyi András sk. a tanács elnöke Dr. Varga Eszter sk. előadó
bíró Dr. Dobó Viola sk.bíró